

Arrest

nr. 344 702 van 13 april 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 3 december 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 november 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 5 december 2024 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 6 maart 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 14 mei 2024 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische grootmoeder.

Op 7 november 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 14 november 2024. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.05.2024 werd ingediend door:

Naam: Y.

Voorna(a)m(en): A.
Nationaliteit: Turkije
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

*Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging met zijn Belgische grootmoeder, mevrouw Y., S. ((...)) in toepassing van art. 40ter, juncto 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van een burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'.
Betrokkene is thans ouder dan 21 jaar. Om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, moet betrokkene aantonen dat zij ten laste is van haar vader, in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd, dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag gezinshereniging.*

Dit is de tweede aanvraag van betrokkene. De vorige aanvraag (dd. 06.09.2023) van betrokkene werd geweigerd 05.03.2024. In onderhavige aanvraag legt betrokkene geen nieuwe relevante stukken voor. Bijgevolg kan in casu dienstig worden verwezen naar de vorige weigeringsbeslissing dd. 05.03.2024.

Betrokkene heeft in de vorige en huidige aanvraag de volgende documenten voorgelegd:

- geactualiseerde attest WEBTAPU waarin staat dat de persoon met identiteitsnummer (...) geen eigendom heeft (dit nummer is terug te vinden op het paspoort van betrokkene)
- verklaring (vermoedelijk) van de Assyrische kerk in Turkije/ Istanbul Beyoglu: dit is een verklaring op eer. Het is onduidelijk op welke bronnen deze verklaring zijn gebaseerd. Deze worden geenszins ondersteund door officiële documenten.
- verklaring op eer door betrokkene zelf waarin is opgenomen dat hij geen eigen inkomen had in het land van origine, noch eigendommen. Dat hij woonde in het huis van de parochie. Er is ook een verklaring op eer van betrokkene waarin hij stelt geld van de grootmoeder te hebben ontvangen die aan familieleden werd meegegeven 5.12.2023
- rekeninguittreksels met bewijs van pensioen voor de referentiepersoon
- attest van het OCMW waarin is opgenomen dat hij geen financiële hulp ontvangt, idem voor de referentiepersoon, beide attesten dateren van 6.11.2023
- huurcontract waaruit blijkt dat Y. H. een appartement verhuurt aan Y. S. twv 400 op 1.11.2012.
- doorlopende opdracht twv 200 € aan A. Y. vanaf 6.11.2023

Op basis van deze bewijsstukken kan er niet toe worden besloten dat mijnheer al ten laste was van zijn grootmoeder van in het land van herkomst of origine. Het onvermogen van betrokkene in het land van herkomst werd niet aangetoond. Een verklaring op eer door de man zelf, daarvan kan het gesolliciteerd karakter niet worden uitgesloten. Of die verklaring al dan niet door getuigen is ondertekend, doet daar geen afbreuk aan. Wat betreft het attest WEBTAPU, het niet hebben van onroerend goed sluit niet uit dat betrokkene wel degelijk zelfstandig in zijn bestaansmiddelen voorzag. Het gegeven dat sinds 6.11.2023 een doorlopende opdracht door mevrouw werd ondertekend ten voordele van betrokkene, waarbij hij elke maand 200euro zal ontvangen, doet daar geen afbreuk aan. Dat gaat immers om een bedrag aan zakgeld dat de man ontvangt in België. Dat is geen bewijs van afhankelijkheid van in het land van herkomst of origine.

De voorwaarden van art. 40ter, juncto 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 zijn niet voldaan. Het AI dient te worden ingetrokken.

Gezien niet voldaan werd aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, is de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 52, §4, tweede lid van het KB van 8.10.1981 niet van toepassing. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981. Meerbepaald in art. 42, §1, eerste lid staat dat het verblijfsrecht zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend. Dit gaat er van uit dat de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan. Indien de verblijfsvoorwaarden niet zijn voldaan, is er geen sprake van een verblijfsrecht dat moet erkend worden uiterlijk binnen de zes maanden."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorandum wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Verzoeker is, zoals hierboven gesteld, de kleinzoon van mevr. Y. S., die de Belgische nationaliteit heeft. Hij diende in functie van zijn grootmoeder, een aanvraag gezinshereniging cf. artikel 40ter, juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Genoemd wetsartikel luidt als volgt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Verzoeker heeft op afdoende wijze de voorwaarde van ‘het ten laste zijn’ in hoofde van referentiepersoon bewezen. In het kader van huidige aanvraag heeft hij zijn dossier gestaafd met krachtige bewijsstukken die deze tenlasteneming aantonen.

Om te beginnen werden er maar liefst (!) + 10 geldverzendingen voorgelegd, die effectief aantonen dat verzoeker financieel werd ondersteund door zijn grootmoeder. Het klopt wel dat deze gelden dateren in de periode dat verzoeker alhier was. Doch werden er reeds voor zijn komst alhier, gelden door zijn grootmoeder (i.e. de referentiepersoon) meegegeven met zijn nonkels en of tantes die destijds naar Turkije reisden. Verzoeker kan hiervan weliswaar geen bewijzen van voorleggen aangezien deze fysiek werden bezorgd. Dit sluit niet uit dat verzoeker weldegelijk op deze gelden aangewezen was. Zo ontving hij tevens in herkomstland steun van de Assyrische kerk. Verzoeker kreeg daar een plek om te overnachten.

In het kader van de huidige aanvraag blijkt volstrekt duidelijk wie de afzender was van alle geldverzendingen nl. de referentiepersoon zelf.

Deze geldverzendingen worden door verwerende partij an sich niet betwist, doch somt deze op en stelt erover dat deze bedragen als zakgeld worden beschouwd die hij destijds alhier heeft ontvangen.

Opmerkelijk is het feit dat het aanzienlijke, gemiddelde variabele bedragen betreffen, die werden overgemaakt aan verzoeker.

Wederom werden al deze geldverzendingen overgemaakt door de referentiepersoon.

Verder klopt het geenzins dat verzoeker vermogend was in herkomstland. Zoals eerder werd aangehaald ontving hij aldaar steun van de Assyrisch kerk alsook steun vanwege zijn grootmoeder. Noch bezit hij (on)roerende goederen, noch inkomsten in herkomstland. Het staat ontegensprekelijk vast dat verzoeker werd onderhouden door zijn grootmoeder. Hierdoor kan gesteld worden dat verzoeker ten laste was van zijn grootmoeder, thans nog steeds.

Het staat vast dat er voor de aanvraag gezinshereniging, verzoeker aangewezen was op de gelden die door zijn grootmoeder fysiek werden meegegeven naar herkomstland. Weliswaar kunnen deze fysieke verzendingen niet worden bewezen. Echter sedert 06.11.2023 werd er op consequente wijze (bijna) maandelijks gelden overgemaakt zodat dit als een regelmatig inkomen voor verzoeker kan beschouwd worden om te kunnen voorzien in zijn levensonderhoud.

Verder werden volgende stukken bijgebracht:

- Rekeninguittreksels betreffende het pensioen van referentiepersoon;*
- Attest van het OCMW waaruit blijkt dat noch betrokkene, noch referentiepersoon, financiële hulp hebben aangevraagd;*
- Huurovereenkomst;*
- Verklaringen van verzoeker zelf waaruit blijkt dat hij hulp kreeg van de Assyrische kerk, dat hij zelf geen onroerende goederen heeft in herkomstland alsook financieel werd onderhouden door zijn grootmoeder.*

Tot slot stelt verwerende partij, met betrekking tot deze geldverzendingen, dat er niet afdoende zou aangetoond zijn dat verzoeker onvermogen was en dus dat deze gelden bedoeld waren om in zijn levensonderhoud te voorzien. Quod non (zie infra)!

Verwerende partij dient louter te beoordelen of de voorwaarden van de wet werden voldaan, i.e. of er een effectieve financiële afhankelijkheidsrelatie bestond en dus het 'ten laste' zijn is bewezen.

Verwerende partij dient haar eigen opsomming bij de hand te nemen en vast te stellen dat het gaat om maar liefst + 10 geldverzendingen gedurende een periode voorafgaand aan de gezinshereniging.

Verwerende partij mispakt zich zelfs bij het geslacht van verzoeker en de referentiepersoon. Verzoeker is een man en zijn grootmoeder is een vrouw!

Dit duidt op een zéér onzorgvuldige wijze van onderzoek e of het nemen van beslissingen vanwege de verwerende partij!

6.

Verzoeker wenst in deze zin te nog verwijzen naar hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes met betrekking tot het 'ten laste' zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 reeds het volgende.

“De hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus.”

Deze invulling van het begrip 'ten laste' werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36).

In casu heeft verzoeker, aan de hand van de bewijzen van regelmatige geldverzoeken en (zie infra), wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat hij financieel en materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, zoals hieronder verder zal blijken.

7.

Verzoeker heeft wel degelijk zijn onvermogen in herkomstland op afdoende wijze aangetoond, nl. dat hij geen roerende/onroerende goederen bezit, en dus weldegelijk was aangewezen op de maandelijks gelden uitgaande van de referentiepersoon.

Verwerende partij bekijkt duidelijk attest per attest... en bekijkt het geheel aan documenten niet in hun geheel.

Verzoeker heeft aldus op alle vlakken zijn onvermogen aangetoond. Dit blijkt zéér duidelijk uit de voorgelegde stukken. De bewijslast ligt bij hem in het kader van huidige aanvraag, doch verwerende partij moet zich als een zorgvuldige en redelijke overheid gedragen en kan niet het onmogelijke bewijs verwachten.

In casu nog meer of andere attesten gaan verwachten van verzoeker, is iets onmogelijks verwachten van hem.

Uw Raad oordeelde al meerdere keren in deze zin:

Bijvoorbeeld: RvV 18 januari 2022, nr. 266 907; een arrest waaruit volgt dat verwerende partij niet het onmogelijke bewijs van de verzoeker kan verwachten (eigen onderlijning):

“Verweerder stelt vast dat de attesten handelen over de periode vanaf 2017 tot 2020. Verweerder stelt eveneens vast dat verzoeker sedert augustus 2019 in België verblijft. Met toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet dient verzoeker, die ouder is dan 21 jaar, aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Verweerder kan bijgevolg bezwaarlijk stellen dat de attesten die handelen over de periode vanaf het jaar 2017 met betrekking tot zijn inkomsten en eigendommen in Marokko niet relevant zijn om verzoekers afhankelijkheidsrelatie te onderzoeken. Verweerder verwijt verzoeker geen attesten te hebben ingediend in verband met zijn eventuele inkomsten of eigendommen van de ‘voorgaande jaren’. In de mate verweerder hierbij doelt op de jaren voor 2017 merkt de Raad op dat de beoordeling in de eerste plaats moet gebeuren op de periode direct voorafgaand aan de komst van verzoeker naar België in augustus 2019. Verweerder voegt tevens toe dat er geen bewijzen voorliggen die betrekking hebben ‘op andere delen van Marokko’. In dit verband merkt de Raad op dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van 16 januari 2014, C-423/12, volgt dat het vereisen van bijkomende bewijzen van onvermogen niet steeds in redelijkheid kan worden verlangd. De voorgelegde attesten gaan uit van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en van de belastingdienst in Marokko. Er kan in beginsel ook worden aangenomen dat de in het land van herkomst bevoegde belastingdienst zicht heeft op de algemene situatie van de belastingplichtige die zich in zijn rechtsgebied bevindt. De Raad acht het in de voorliggende situatie kennelijk onredelijk waar de voorliggende

attesten van onvermogen aan de kant worden geschoven, louter omdat het enkel handelt over een bepaald rechtsgebied en niet over andere delen van Marokko. Zo blijkt uit de bestreden beslissing niet dat er aanwijzingen bestaan dat verzoeker ook banden heeft met 'andere delen van Marokko'. De beoordeling dat de voorgelegde attesten 'niet relevant' zijn omdat ze handelen over de periode van 2017 en niet over de 'voorgaande jaren' en niet handelen over 'andere delen van Marokko', is kennelijk onredelijk."

Of ook: RvV 8 maart 2022, nr. 269 526 (eigen onderlijning):

"Uit bovenstaande rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt wordt er geoordeeld dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat deze regelmatige geldstortingen zwaarwegend zijn, doch dat het ook is vereist dat die geldsommen noodzakelijk moeten zijn om in de basisbehoeften te voorzien, hetgeen betrekking heeft op het onvermogen van de betrokkene. Het Hof stipt evenwel aan dat het vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, in de praktijk soms niet makkelijk kan geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk kan maken om in een gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. De Raad moet er bijgevolg inderdaad op toezien dat de bijkomende vereiste van onvermogen op eerder soepele wijze wordt toegepast door de gemachtigde als het bewijs voorligt dat gedurende een lange periode regelmatige geldstortingen voorliggen (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

Verweerder mag dus wel verwachten dat verzoeker dit onvermogen aannemelijk maakt, mits inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer op personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie supra Jia, §40)."

Of ook nog: RvV 7 juni 2022, nr. 273 725 (eigen onderlijning):

"Opnieuw stelt het Hof dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. De vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, kan in de praktijk soms niet makkelijk geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk maken om in een gastland een verblijfsrecht te verkrijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen.

[...]

De verwerende partij stipt aan dat het niet bezitten van onroerende goederen op zich geen teken van onvermogen is. [...] Ze vervolgt dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden zodat het voorleggen van dergelijke attesten niet uitsluit dat de verzoekende partij toch inkomsten heeft.

[...]

De Raad dient vast te stellen dat de verwerende partij, in strijd met de door haar aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, in casu de negatieve bewijslast met betrekking tot het onvermogen van de verzoekende partij onredelijk hoog heeft gelegd en op kennelijk onredelijke wijze het passend middel om haar onvermogen aan te tonen terzijde heeft geschoven. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt dan ook aannemelijk gemaakt."

Verzoeker heeft dus gedaan wat van hem verwacht werd: nl. het ten laste zijn in het verleden in het herkomstland bewezen op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Verzoeker heeft aldus wel degelijk een financiële afhankelijkheid aangetoond ten opzichte van de referentiepersoon, aan de hand van de bovenstaande documenten waaronder de geldverzendingen.

Gelet op het feit dat verzoeker in het land van herkomst over onvoldoende inkomsten beschikte om in zijn eigen levensbehoeften te voorzien, is het duidelijk dat verzoeker wel degelijk op deze financiële steun was aangewezen om te voorzien in zijn levensonderhoud.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoeker heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. De voorgelegde geldstortingen tonen dit aan.

Tevens vereist het begrip 'ten laste' hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon. Het bewijs van onvermogen is slechts bijzaak. Dat stelde uw Raad in een arrest van 26 oktober 2018 (nr.

211.725). Uw Raad oordeelde in dit arrest dat de verzoeker al de inspanning leverde om aan te tonen dat zij in Frankrijk geen belastingen op inkomsten moest betalen in 2016 (net zoals verzoeker dit in casu aantoonde). Bovendien vereist de kern van het begrip 'ten laste' zijn volgens uw Raad vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Het betreft een beoordeling van een feitelijke situatie. Kenmerkend hierbij is de omstandigheid dat het familielid gesteund wordt door de referentiepersoon, om in zijn basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont. Ook blijkt uit rechtspraak van het HvJ dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, dit al een reële situatie van afhankelijkheid aantoont. Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

Gelet op de regelmatige geldverzoeken is er aldus voldoende aangetoond dat verzoeker gesteund werd door zijn grootmoeder om te kunnen voorzien in zijn basisbehoeften. Het feit dat verzoeker ook nog eens aantoonde met alle middelen van recht dat hij onvermogend was, is in deze bijkomstig, doch evenwel een extra bewijs van zijn nood aan financiële hulp.

Verzoeker heeft op afdoende wijze zijn onvermogen aangetoond aan de hand van de besproken attesten. Het mag dus duidelijk zijn dat verzoeker over onvoldoende inkomsten, noch over geen enkel onroerend goed beschikte én dat hij dit op afdoende wijze heeft aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoeker onvermogend was in het land van herkomst en hierbij ten laste was van de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft aldus de motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsverplichting geschonden. Dit laatste legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Het middel is dan ook gegrond.

Tot slot heeft verzoeker tevens aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen/woongelegenheid beschikt om verzoeker inderdaad ten laste te nemen.

Hiertoe werd het pensioen van de referentiepersoon voorgelegd.

De referentiepersoon is dus wel degelijk in staat om verzoeker ten laste te nemen. Dit wordt bewezen door de stukken doch ook door het feit dat hij dit reeds deed in de jaren voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, zonder enig probleem.

Dit aspect wordt niet betwist in de bestreden beslissing."

3.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert de schending aan van het vertrouwensbeginsel maar zet niet uiteen op welke wijze dit beginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden. In zoverre is het middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert, met verwijzing naar de artikelen 40ter juncto 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat de gezinsherenigingsaanvraag van verzoeker moet worden geweigerd omdat niet is aangetoond dat er tussen verzoeker en de referentiepersoon reeds van in het land van herkomst tot op het moment van de huidige bestreden beslissing een afhankelijkheidsrelatie bestaat. Verweerder bespreekt de voorgelegde bewijsstukken en motiveert waarom deze niet aantonen dat verzoeker ten laste is van de referentiepersoon.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen wordt in casu onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, aangezien de bestreden beslissing met toepassing van deze bepaling is genomen. Deze bepaling luidt als volgt:

“§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de registreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd;”

Verzoeker erkent in het verzoekschrift dat hij als volwassen descendent dient aan te tonen ten laste te zijn van zijn Belgische grootmoeder. Verzoeker voert verder niet aan – noch blijkt uit het administratief dossier – dat zijn Belgische grootmoeder haar recht van vrij verkeer in de Europese Unie heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat. Er is in dit geval dan ook sprake van een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is.

De Raad benadrukt dat wat betreft de voorwaarde inzake het ‘ten laste’ zijn van de referentiepersoon, zoals bedoeld in artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het

bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit. Het feit dat de bewijsvoering inzake het vervuld zijn van de voorwaarden vrij is, impliceert echter niet dat verweerder ertoe gehouden is alle door verzoeker aangebrachte elementen als bewijs te aanvaarden.

In de bestreden beslissing besluit verweerder dat verzoeker niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden en aldus het verblijfsrecht als familielid van een Belg niet kan genieten. Voor wat betreft de invulling van de voorwaarde van het 'ten laste zijn', past het te verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege heeft meer bepaald gesteld dat er voor de bloedverwant in neerdalende lijn van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan artikel 40ter van de Vreemdelingenwet door te vereisen dat wordt aangetoond dat het familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (cf. RvS 12 november 2013, nr. 225.447).

De Raad wijst er in dit verband ook op dat artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet op zich voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat rechtstreekse bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 18 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger "begeleiden of zich bij hem voegen". Aangezien de wettelijke voorwaarde van het 'ten laste zijn' van de Belgische referentiepersoon onlosmakelijk wordt verbonden aan het "begeleiden van" of het "zich bijvoegen bij" deze referentiepersoon, vloeit uit het bepaalde in artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet reeds voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er de ascendent te vervoegen of wanneer deze zich samen met de ascendent naar België begeeft om zich hier te vestigen.

Verzoeker volhardt dat hij wel degelijk heeft aangetoond ten laste te zijn van zijn Belgische grootmoeder, de referentiepersoon. Volgens hem blijkt dit afdoende uit de bewijsstukken die hij heeft voorgelegd bij zijn verblijfsaanvraag. Dienaangaande motiveert verweerder in de bestreden beslissing als volgt:

"Dit is de tweede aanvraag van betrokkene. De vorige aanvraag (dd. 06.09.2023) van betrokkene werd geweigerd 05.03.2024. In onderhavige aanvraag legt betrokkene geen nieuwe relevante stukken voor. Bijgevolg kan in casu dienstig worden verwezen naar de vorige weigeringsbeslissing dd. 05.03.2024.

Betrokkene heeft in de vorige en huidige aanvraag de volgende documenten voorgelegd:

- geactualiseerde attest WEBTAPU waarin staat dat de persoon met identiteitsnummer (...) geen eigendom heeft (dit nummer is terug te vinden op het paspoort van betrokkene)
- verklaring (vermoedelijk) van de Assyrische kerk in Turkije/ Istanbul Beyoglu: dit is een verklaring op eer. Het is onduidelijk op welke bronnen deze verklaring zijn gebaseerd. Deze worden geenszins ondersteund door officiële documenten.
- verklaring op eer door betrokkene zelf waarin is opgenomen dat hij geen eigen inkomen had in het land van origine, noch eigendommen. Dat hij woonde in het huis van de parochie. Er is ook een verklaring op eer van betrokkene waarin hij stelt geld van de grootmoeder te hebben ontvangen die aan familieleden werd meegegeven 5.12.2023
- rekeninguittreksels met bewijs van pensioen voor de referentiepersoon
- attest van het OCMW waarin is opgenomen dat hij geen financiële hulp ontvangt, idem voor de referentiepersoon, beide attesten dateren van 6.11.2023
- huurcontract waaruit blijkt dat Y. H. een appartement verhuurt aan Y. S. twv 400 op 1.11.2012.
- doorlopende opdracht twv 200 € aan A. Y. vanaf 6.11.2023

Op basis van deze bewijsstukken kan er niet toe worden besloten dat mijnheer al ten laste was van zijn grootmoeder van in het land van herkomst of origine. Het onvermogen van betrokkene in het land van herkomst werd niet aangetoond. Een verklaring op eer door de man zelf, daarvan kan het gesolliciteerd karakter niet worden uitgesloten. Of die verklaring al dan niet door getuigen is ondertekend, doet daar geen afbreuk aan. Wat betreft het attest WEBTAPU, het niet hebben van onroerend goed sluit niet uit dat betrokkene wel degelijk zelfstandig in zijn bestaansmiddelen voorzorg. Het gegeven dat sinds 6.11.2023 een doorlopende opdracht door mevrouw werd ondertekend ten voordele van betrokkene, waarbij hij elke maand 200euro zal ontvangen, doet daar geen afbreuk aan. Dat gaat immers om een bedrag aan zakgeld dat de man ontvangt in België. Dat is geen bewijs van afhankelijkheid van in het land van herkomst of origine."

Verweerder stelt vast dat er onder meer een Turks attest is bijgevoegd waaruit blijkt dat verzoeker geen onroerende goederen bezit in Turkije; een verklaring op eer van verzoeker zelf waarin hij verklaart dat hij in Turkije geen inkomsten noch onroerende goederen had; en een doorlopende betaalopdracht van maandelijks 200 euro van de referentiepersoon aan verzoeker, worden voorgelegd. Betreffende de doorlopende betaalopdracht stelt verweerder dat deze is aangevangen op 6 december 2023 toen verzoeker zich reeds in België bevond. Dit is aldus geen bewijs van financiële afhankelijkheid van in het land van herkomst.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift *“het klopt wel dat deze gelden dateren in de periode dat verzoeker alhier was”*. Hij betwist bijgevolg niet dat de bewijzen van geldstortingen enkel betrekking hebben op de periode dat hij zich reeds in België bevond en aldus geen blijk geven van enige financiële afhankelijkheidsband van in het land van herkomst. Verzoeker betoogt echter dat hij ook in Turkije financiële bijstand van zijn Belgische grootmoeder ontving. Zij gaf immers cash geld mee aan zijn nonkels en tantes toen deze naar Turkije reisden. Hij kan hiervan echter geen bewijzen voorleggen nu deze gelden fysiek aan hem werden bezorgd. Hij ontving in zijn land van herkomst ook steun van de kerk. Het betoog van verzoeker doet echter geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen van verweerder dat de voorgelegde geldverzendingsbewijzen enkel betrekking hebben op de periode nadat verzoeker reeds naar België was vertrokken. Zijn bewering dat hij ook in Turkije cash geld ontving van zijn Belgische grootmoeder, wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. De enkele stelling dat verzoeker hiervan geen bewijzen kan voorleggen omdat deze gelden fysiek werden overgedragen, kan uiteraard niet volstaan nu dit enkel een blote bewering betreft. Volledigheidshalve kan niet worden ingezien op welke wijze de bewering dat verzoeker ook steun van de Assyrische kerk ontving in Turkije, kan aantonen dat hij op dat moment financieel en/of materieel ten laste was van zijn grootmoeder. Door te blijven herhalen en verwijzen naar de tien geldverzendingsbewijzen die werden voorgelegd, slaagt verzoeker er niet in de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Verder wordt het onvermogen van verzoeker in zijn land van herkomst onvoldoende aangetoond. Het enkele feit dat verzoeker aldaar geen onroerende goederen bezat, sluit niet automatisch uit dat hij in Turkije wel zelfstandig in zijn bestaansmiddelen kon voorzien. De Raad moet verweerder hierin bijtreden nu een bewijs van het ontbreken van onroerende goederen op zich niets zegt over enige andere vorm van inkomsten die verzoeker mogelijk had in zijn land van herkomst. Zo blijkt bijvoorbeeld niet dat verzoeker geen inkomsten uit tewerkstelling of uit enige andere bron verwierf in zijn land van herkomst. De eigen verklaring van verzoeker en de verklaring van de ‘Beyoglu Assyrische Kerk’ te Istanbul kunnen niet worden aanvaard als sluitend bewijs van het ontbreken van dergelijke inkomsten. Verzoeker voegt slechts een eigen verklaring op eer van 5 december 2023 toe waarin hij verklaart: *“Mijn naam is A. Y. Toen ik in Turkije woonde had ik geen inkomen. Wij woonden in een huis van de parochie. Ik verklaar op eer dat ik geen eigendommen bezit in Turkije en volg momenteel Nederlandse les omdat ik graag in België zou werken en hier veel familie heb”*. Zoals verweerder terecht opmerkt, betreft deze verklaring louter een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. In het document van de ‘Beyoglu Assyrische Kerk’ van 24 mei 2024 wordt gesteld: *“A. Y. geboren op 25/03/1990 met TC: (...) woont in het logement van de Assyrische kerk in Turkije Istanbul Karaköy en wordt in zijn onderhoud voorzien door de donaties van de kerk en van zijn grootmoeder S. Y. uit België. Kledij en voedselhulp wordt door caritas verzorgd”*. Ook hier moet verweerder worden bijgetreden waar hij motiveert dat dit evenzeer een verklaring op eer betreft en het onduidelijk is op welke bronnen deze verklaring is gebaseerd. Deze verklaring wordt niet ondersteund door objectieve, officiële documenten.

Waar verzoeker aanvoert dat verweerder zich mispakt in het geslacht van verzoeker en de referentiepersoon en dit zou duiden op een zeer onzorgvuldig onderzoek van de aanvraag, blijkt niet welk belang verzoeker bij deze kritiek heeft. Met dit argument wordt geenszins het determinerend motief van de bestreden beslissing weerlegd, namelijk dat niet is aangetoond dat verzoeker reeds van in zijn land van herkomst en tot op het moment van het nemen van de bestreden beslissing ten laste was van de Belgische referentiepersoon.

Tenslotte merkt de Raad op dat verzoeker in wezen niet verder komt dan opnieuw te verwijzen naar de stukken die hij bij zijn gezinsherenigingsaanvraag heeft voorgelegd en zijn subjectieve overtuiging te uiten dat deze stukken wel degelijk aantonen dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst en aangewezen was op de financiële en materiële steun van de referentiepersoon. Het feit dat verzoeker een andere mening is toegedaan dan verweerder, doet geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing. In wezen geeft verzoeker hiermee louter een eigen versie van of verklaring voor de feiten weer, zodat hij in wezen zijn beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Waar verzoeker nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, merkt de Raad op dat elke zaak individueel beoordeeld dient te worden. Zijn arresten hebben in de continentale rechtstraditie geen bindende werking of precedentswaarde.

Het enige middel is dan ook, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN